

om end denne Bestemmelse formaliter ikke var hævet, var den dog paa Grund af Omstændig-
 hebernes Medføjr bleven uanvendelig, fordi den
 havde tabt sine Forudsætninger. Dette gjælder
 væsentligt om dens § 4, og derom er Udval-
 gets Fleertal, baade de Medlemmer af samme,
 der holde paa det principale, og de, der holde
 paa det subsidiaire Forslag, enige. Derimod
 er Enighed ikke tilstede, naar Spørgsmaalet
 bliver om de Consequenser, som man deraf
 vil udbrage, idet nemlig den principale
 Tanke holder fast paa, at Forholdene ere blevne
 saaledes forandrede, at ikke alene den nævnte
 Grundlovsbestemmelse har tabt sin Anvendelig-
 hed, men at endog den hele Forfatningsbygning,
 om jeg saa tør kalde den, maa træde tilside,
 idet der for Fremtiden ikke mere vil kunne
 blive Spørgsmaal om særlige Indtægter i Mod-
 sætning til fælles Indtægter, eller om at bevilge
 nogen Andeel af Fællesudgifter til det hele
 Monarchi. Alt er efter den principale Tanke
 blevet særlige Indtægter og særlige Udgifter, og
 som Følge deraf foreslaaes det, at der ikke
 mere kan gives nogen Bevilling, undtagen den
 er sanctioneret af Kongerigets Rigsdag. Den
 principale Tanke gaar altsaa egentlig ud paa
 at fornægte Rigsraadets Competence til at be-
 vilge nogen Andeel af Udgifterne, og denne
 Tanke maatte egentlig consequent føre til, at
 samtlige de af Rigsraadet givne Bevillinger
 paa Grund af de forandrede Forhold ere traadte
 ud af Kraft ved Fredens Afslutning og ved det
 af Rigsraadet givne Samtykke til Afstaaelse af
 Hertugdømmerne. I Betragtning af Omstæn-
 dighederne mener dog Udvalgets Fleertal, at
 man kan gaae ind paa at anerkjende samtlige
 de finantsielle Love, som have faaet Gyldighed
 og ere traadte i Virksomhed, medens Fælles-
 skabet varede, indtil Finantsperiodens Udløb
 den 31te Marts 1866. — I Modsetning her-
 til er den subsidiaire Tanke den, at Grund-
 lovsbestemmelsens § 4 har tabt sin Anvendelig-
 hed, og at Ministeren derfor ikke er berettiget
 til i den sidste Deel af den foreliggende § 6
 at søge nogen Bemyndigelse til af Kongerigets

særlige Indtægter at tage nogle af de Midler,
 der maatte være nødvendige til at dække det
 Beløb, hvormed de for hele Monarchiet fælles
 Udgifter maatte overstige de for samme fælles
 Indtægter. Det er altsaa den subsidiaire
 Tanke, at forsaavidt de fælles Udgifter kunne
 afholdes af de fælles Indtægter, vil Rigsraa-
 dets Bevillingsmyndighed være uanfægtet, men
 at en særlig Bevilling vil være nødvendig, forsa-
 vidt der bliver Spørgsmaal om at gjøre et
 Tilskud ud derover. Jeg kan maastee gjøre
 dette tydeligere ved at tage et bestemt Exempel,
 hvilket efter mit Skjøn foreligger i Loven af
 23de December 1864 og navnlig i den Be-
 villing, som deri er given af 150,000 Rd.
 til Udgifter ved Toldgrændsens Bevogtning.
 Efter den principale Tanke vil denne Bevilling
 ikke faae Gyldighed, uden forsaavidt den aner-
 kjendes af Rigsdagen, hvormod den efter den
 subsidiaire Tanke vil være fuldgyltig, forsa-
 vidt Udgiften dertil kan afholdes af de fælles
 Indtægter. Blandt de Medlemmer, som have
 stillet det subsidiaire Forslag, er der dog en
 Forskjellighed, idet nemlig Fleertallet af disse
 Medlemmer finder det nødvendigt at give en
 særegen Tilspøelse i Finantsloven, for at der
 ikke skal være Tvivl om, at de ikke anerkjende
 Anvendelsen af den sidste Deel af Grundlovs-
 bestemmelsens § 4, hvorefter det Beløb, hvor-
 med Fællesudgifterne maatte overstige Fælles-
 indtægterne, fradrages Kongerigets særlige Ind-
 tægter, hvormod et Mindretal har meent, at
 det vil være tilstrækkeligt, at den Bemyndigelse,
 der kan indeholdes i det sidste Stykke af § 6,
 som det nu staaer, bortfalder. Udvalgets
 Mindretal kan ikke bele den Anskuelse, at
 Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855
 ved de stedsfundne Begivenheder skulde være
 traadt ud af Kraft; men ogsaa her foreligger
 en Forskjel, idet nemlig det Mindretal, som
 har stillet Forslaget under Nr. 3, anerkjender,
 at Bestemmelsen maa kunne finde sin Anven-
 delse, efter den Redaction den har, paa den
 Deel af de Fællesudgifter, der maatte kunne
 betegnes som Kongerigets Andeel. Altsaa, for